

Bibliaóra – 2021. november 19-én

Kezdő ének: 394. dicséret –Térj magadhoz drága Sion...

Imádság:

Azért az atyai szeretetért adunk hálát **Urunk**, amellyel nevelsz, olykor még dorgálsz és fenýítesz is minket. Sokszor rosszul esik ez nekünk, hiszen mindig simogatást, kényeztetést szeretnénk. De tudjuk, hogy jobban tudod, mire van szükségünk, és a próbák által is szólítasz, és a javunkat akarod. Bárcsak észrevennénk, bárcsak elfogadnánk áldó kezedet akkor is, ha így áld minket. Erre kész szívvel keresünk most és várjuk, hogy igéd által szólj hozzánk: taníts, ints, feddj vagy akár dorgálj is, de hadd érezzük meg benne mindig azt a csodát, hogy ennyire értékesek és fontosak vagyunk a számodra, aki nem sajnáltad egyszülött Fiadat értünk odaadni. Indítsd a szívünket szereteted megragadásra, amikor így közelítesz hozzánk, s add, hogy megteljen a szívünk örömmel, hálával és bizalommal irántad.
Ámen

Ószövetségi igeszakasz: Zs 94 – Isten ítélete igazságot teremt

1 Uram, megtorlás Istene, megtorlás Istene, **jelenj meg ragyogva!** **2** Emelkedj fel, földnek bírása, **fizess meg** a gőgösöknek tetteikért! **3** Uram, **meddig** fognak a bűnösök, **meddig** fognak a bűnösök vigadni? **4** Hangoskodnak, kihívóan beszélnek, kérkednek a gonosztevők. **5** Tiporják, Uram, népedet, nyomorgatják örökségedet. **6** Gyilkolják az özvegyet és a jövevényt, megölik az árvákat. **7** **Azt gondolják**, nem látja az Úr, nem veszi észre Jákób Istene. **8** Térjetek észhez, ti, ostobák a nép között! Ti, esztelenek, mikor jön meg az eszetek? **9** Aki a fület alkotta, az ne hallana? Aki a szemet formálta, az ne látna? **10** Aki népeket fenýít meg, az ne büntetne? Hiszen ő tanítja ismeretre az embert! **11** **Az Úr tudja**, milyen hiábavalók az ember gondolatai. **12** **Boldog az az ember, akit te megfenýítesz, Uram, és megtanítasz törvényedre** **13** **hogy megóvd a rossz napoktól**, míg a bűnösöknek megássák a sírját. **14** **Nem taszítja el népét az Úr, nem hagyja el örökségét.** **15** Mert diadalra jut még a jog, és azt követi minden tiszta szívű ember. **16** **Ki kel védelmemre** a gonoszok ellen? **Ki áll mellém** a gonosztevőkkel szemben? **17** **Ha az Úr nem segített volna rajtam**, én már a csend honában laknék. **18** **Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, Uram, támogatott engem.** **19** **Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.** **20** **Vállalhatsz-e közösséget** a romlottság ítélőszékével, mely a törvényesség látszatával nyomorúságot idéz elő? **21** Az igaz embernek életére törnek, az ártatlan embert elítélik. **22** **De nekem az Úr a váram, Istenem az oltalmam és kősziklám.** **23** Ellenük fordítja saját gazságukat, megsemmisíti őket saját gonzságuk által, megsemmisíti őket Istenünk, az Úr.

Kedves Testvéreim,

Nagyszerű kívánság azt kívánni, hogy Isten jelenjen meg köztünk ragyogva, hogy jelenlétének ragyogása, az Ő világossága érzékelhető legyen. Azonban a zsoltáros ezt olyan összefüggésben kéri, hogy az ítélő Isten megjelenését akarja látni: „megtorlás Istene”. Ehhez nagyon elkeserítő állapotban kell lennie, sok rossz tapasztalattal a környezete felől. Elhangzik a kérdés: „Uram, meddig?” Vagyis: Mikor állítod le őket, hol van a türelmed határa? Meddig tart még az idő, amikor szabadon garázdálkodhatnak közöttünk? Milyen sokszor látjuk mi is úgy, hogy bizony sokáig!

Ismerős bizonyára számunkra is az a lelkiállapot, amikor mi is azt kívánnánk, hogy bárcsak Isten megfizetne azoknak, akik vigadnak nyomorúságunkon és mindenféle módon fölényüket éreztetik velünk. Amikor ki vagyunk szolgáltatva az emberi hatalmaskodásnak, főleg azok (özvegy, árva), akiknek különösen is védelmezőjük az Úr. Amikor a zsoltáros azt mondja. *„Azt gondolják, nem látja az Úr, nem veszi észre Jákób Istene”*, akkor tulajdonképpen megvallja azt a bizonyosságát is, hogy ő viszont tudja, hogy az Úr mindent lát és mindenről tud, mindent lát és hall. És erről nem szabad elfeledkeznünk. Ő nem egy tehetetlen bálvány, hanem az élő Isten, aki nem szorul arra, hogy felvilágosítsuk Őt állapotunk felől.

„Hiszen ő tanítja ismeretre az embert! Az Úr tudja, milyen hiábavalók az ember gondolatai”. Jó ebben a bizonyosságban megerősödni, mert ennek fényében egészen másképpen lehet értékelni a különféle próbákat, még a fenyítést is. Ezen fordul meg minden. Hogy a fenyítésként megélt helyzetekben elfogadjuk-e Istennek azt az atyai jogát, hogy ilyen módon is kinyilvánítsa szeretetét irántunk, vagy pedig berzenkedünk és tiltakozunk, netán felháborodunk.

A zsoltáros eljut oda, mint Jób (Jób 5,17), hogy boldog, akit az Úr megfedd, mert ez az Ő szeretetének és gondoskodásának a jele, hiszen nem dob el, nem mond le rólam, hanem nevel, és előbbre vezet. Mert ugyan milyen szülő az, aki nem ismeri a fenyítést, amikor arra szükség van? Nem azért sebez, hogy fájdalmat okozzon, hanem hogy meggyógyítson és szeretetének jele, hogy bár ez Neki is fáj, megteszi, ha már nincs más mód, hogy visszavezessen magához. Hiszen a nyomorúság, fájdalom Őhöz hajítja az övéit. Igen, Ő nemcsak fenyít, hanem tanít is, *hogy megóvjon valami rosszabbtól, a rossz napoktól*. De jó lenne, ha ezt tudnánk felismerni olyankor, amikor a fenyítést nehezen viseljük: hiszen értünk van és javunkat szolgálja. Szemben azokkal, akik ugyan most felülkerekedhetnek, de nem kívánatos végük lesz (*„sírjukat megássák”*), a fenyítést elfogadó ember boldog ember. Boldog, mert Isten szeretetét ismeri föl benne, s az Ő szeretete megújít, helyreállít, megtart. *„Nem taszítja el népét az Úr, nem hagyja el örökségét.”*

A továbbiakban a zsoltáros a saját helyzetét említi, amelyben nyilvánvaló lett számára, hogy nincs senki az Úron kívül, akire számíthat, de Őrá igen. *„Ki kel védelmemre a gonoszok ellen? Ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben? Ha az Úr nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknék”*. Az Ő segítségével életmentő volt a számára. Mint ahogyan az is. Kérdés, hogy ezt hozzá hasonlóan felismerjük-e? *„Ha Ő nem segített volna...”* – mert Neki köszönhetően még mindig élek, vagyok.

Személyes vallomása - *„Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, Uram, támogatt engem”*- arra mutat rá, hogy hányszor vagyunk így: Azt gondoljuk, ez vagy az fog történni. Kimondjuk szinte előre, és biztosak vagyunk benne, hogy nem is következhet be más. És nem úgy lesz. Például, hányan az emberi megítélés szerint már rég nem lennének közöttünk, azt gondoltuk, vége, nincs segítség, és itt vannak, még mindig. Mert sajnos, arra építünk sokszor, amit gondolunk, és nem az Úr szeretetére. Még nem is roskad a lábunk, még csak gondoljuk borúlátóan – a Úr

pedig megtámogat, és nem engedi, hogy bajunk essen. Ez a zsoltáros tapasztalata is. És már jelen időben folytatja: *„Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.”* Milyen kegyelem, hogy Ő ki tudja űzni vigasztalásával az aggodalmat a szívünkéből. Mert bizony, ha azzal telik meg, az lehangol. Ő pedig felüdít. Mekkora ereje van az Úr vigasztalásának!

Ebben van a zsoltáros reménysége is azokkal szemben, akik a törvényesség látszatával ítélkeznek felette és okoznak neki nyomorúságot. Mert vele szemben, azokkal nem vállal az Úr közösséget. Neki viszont megvan ez a bizodalma, kapcsolata az Úrral, akinek védelmét maga mellett tudhatja. *„De nekem az Úr a váram, Istenem az oltalmam és kősziklám.”* Így legyen.

Újszövetségi igeszakasz: 2Tim 4,6-8 Pál elvégezte futását

6 Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltözésem ideje. **7** Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, **8** végül eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.

Kedves Testvéreim,

Pál apostol a halálról írt Timóteusnak. Sokkal természetesebben, ahogyan az manapság történe, hiszen ez a téma meglehetősen tabu. Azonban neki nem az. Még ha olyan kifejezéseket is használ, ami talán erre utalhatna. A „*feláldoztatom*” és az „*elköltözésem ideje*” nem kitérés a tények nevének nevezése elől, hanem hitvallás. A „*feláldoztatom*” alatt az ő teljesen odaszánt életének befejezését érthetjük. A kálvini jelmonddal – Szívemet mintegy égőáldozatul adom neked Uram – jellemezhetnénk ahogyan élt, így ennek a szolgáló életnek a betetőzése a mártírhalál, amire az apostol készül. És fontos, hogy készül, mégpedig örömmel a Fil 2,17 szerint: *„Sőt ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal”*. De nem kivégzésre készül, hanem hazaköltözésre. Arra, hogy megérkezik oda, ahova az Úr Jézus révén tartozhat, amint egy énekíró fogalmaz: *Nem itt van az én örök hazám, szebbet készített Jézus, az vár reám.*

Elköltözik hamarosan. Továbbmegy innen, mert a földi vándorlás csak egy része az életnek, de nem a végső cél. *Elköltözik* – azt is jelenti, hogy a halállal nem fejeződik be minden, csupán a lélek költözik ki a testből, mert van folytatás – számára az Úr Jézusnál, hiszen tudja, kinek hitt. És úgy készülhet az apostol, hogy elvégezte a szolgálatát. Persze hogy van még sok munka, a munkaterület óriási és az ellenség is sok, de tudja, mi bízott rá, és nem gondolja, hogy mindent neki kellene elvégeznie.

Nagy ajándék, amikor valaki tudja, hogy hol van a határ, mennyi van rábízva, s mi az, ami nem. És azt, amit tőle kér számon az Úr, boldogan tárhatja Eléje: íme, elvégeztem. Nem volt könnyű ez a szolgálat, hiszen harc jellemzi. Azonban ez jó harc, nemes harc. Amit nem fogcsikorgatva, izzadva, indulattal, netán gyűlölettel,

pusztító szándékkal végez az ember, hanem az Úrra nézve. Vele, Általa és Érte. Ez a harc nem lealjasít, hanem fölemel, megedz, nemesít.

Olyan sokat jelent ez az apostol számára, hogy az ApCsel 20,24-ben így fogalmaz: *„még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot...”* A nemes harcban nem kár az életet is feláldozni, Pál erre örömmel kész. S ha ez a harc egyfajta *versenyfutás* is volt, hiszen teljes összpontosítást, erőbedobást igényelt, akkor úgy tekint rá, hogy hamarosan célba érkezik, mégpedig nem csupán résztvevőként, hanem győztesként, aki elnyeri a győzelmi koszorút. Hiszen a hitet megtartotta.

„A hitet megtartottam”. Mit jelent ez? Sokan mondják: *„Én nem térek ki a hitemből”*. De mit értenek alatta, hogy *„reformátusnak születtem, reformátusként is halok meg”*? Az kérdés, hogy mennyi mögötte a személyes hit, hiszen a hit alatt ilyenkor tulajdonképpen a vallást értik, a felekezeti hovatartozást. Azonban Pálnál ennél többről van szó, a hitről, mint Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatról, amiről igaz, hogy a hitet megtartotta, meg az is, hogy a hit – Jézus – megtartotta őt.

A győzelmi koszorú, a versenydíj pedig *„végül eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon”*. Az igazság koronája nem az apostol saját igazságát, hanem az Úr Jézus Krisztus igazságát hirdeti, Aki által van a megigazulás hit által, amikor az *„igaz Bíró”* kegyelemből, az Ő érdeméért nyilvánít igaznak. Azon a napon. Ami félelmetes nap lenne enélkül az igazság nélkül. De aki Őbenne hisz, nem megy ítéletre, hanem átment a halálból az életbe (Jn 5,24) – már itt, s majd azon a napon ténylegesen is.

Ezt a napot várja az apostol, sokakkal együtt: *„de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését”*. Erre a reményteljes várakozásban végzett futásra hív meg minket is az apostol.

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy élő reménységünk lehet Benned. Annál is valóságosabb, mint amit már a zsoltáros is tapasztalt, amikor azt hitte, hogy roskadozik a lába. Hiszen feltámadt Úr vagy, aki megígérted, hogy visszajössz, akinek visszajövetelét várhatjuk és készülhetünk rá. Köszönjük, hogy a futásra, a célirányba irányítod figyelmünket, hiszen annyi minden akarja azt elvonni, a hitünket és bizalmunkat megrontani. Töltsd meg szívünket igaz reménységgel, hogy élő hittel kapaszkodjunk Beléd és kövessünk Téged, s hogy mi is úgy készüljünk, és egyszer majd úgy állhassunk Eléd, hogy *„elvégeztem”, „megtartottam”*. Addig pedig kérjük az erőt, oltalmat, hogy harcainkban megálljunk, el ne csüggedjünk, meg ne rekedjünk valahol útközben, s hűtlen magatartásunkkal nevedre szégyent ne hozunk. Inkább hadd szegődjenek mellénk mások is, különösen szeretteink, hogy együtt kövessünk Téged. Irgalmas szeretetteddel vedd körül mindazokat, aki Beléd vetik bizalmukat és segítségül hívják nevedet. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás...

Záró ének: 462. dicséret – *Csak vezess, Uram, végig és fogd kezem...*